

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. An in Christo aliqua communicatio idiomatum admittenda sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

bantur semper rationis deliberationem, in nobis illam saepe anteuertunt. Secundum ex parte obiecti; quia Christi passiones habuerunt semper obiectum recte rationi consentaneum, nostra verò sapissime feruntur in obiectum ipsi rationi repugnans. Tertium denique ex parte effectus; in Christo enim ratio nullo modo ab eius passionibus impedita est, in nobis verò passiones ipsam rationem vel impediunt, vel etiam aliquando prorsus obruant: quibus de causis aliquibus SS. Patribus visum est, huiusmodi motus & affectus in Christo, non passiones sed propassiones dici debere.

CAPVT III.

De modo, quo de mysterio Incarnationis loquendum est.

Praecipuae difficultates, quae in modis loquendi de mysterio Incarnationis occurrere possunt, oriuntur praesertim ex communicatione idiomatum, seu proprietatum vtriusque naturae, diuinæ scilicet & humanae, in vna Christi persona; idcirco de illa idiomatum communicatione agendum nobis est.

SECTIO I.

An in Christo aliqua communicatio idiomatum admittenda sit.

Cum per vnionem hypostaticam (vt ex antè dictis constat) duae sint naturae in persona Verbi vnitae & in illa subsistentes, diuina scilicet, quae ipsius Verbi propria

pria est, & humana, quam assumpsit; hinc oritur duplex communicatio respectu illius diuinæ personæ; vna ipsarum duarum naturarum; altera proprietatum seu attributorum cuiusque naturæ: prior in eo consistit, quod duæ naturæ prædicentur in concreto de persona Verbi; posterior quod etiam attributa & proprietates vtriusque naturæ in concreto de eadem persona similiter prædicentur. Iuxta priorem recte dicimus (Filius Dei est Deus, vel Filius Dei est homo) iuxta posteriorem (Filius Dei est æternus, infinitus, impassibilis, vel Filius Dei est temporalis, finitus, passibilis) quod sic intelligendum est; est æternus secundum diuinitatem, temporalis secundum humanitatem, & sic de alijs. Hæc obseruatione supposita

Dicendum est, aliquam idiomatum seu proprietatum communicationem verè & propriè in Christo esse admittendam, est de fide.

Probatur in primis ex ijs scripturæ locis, in quibus ea Christo Domino tribuuntur, quæ naturæ tum diuinæ, tum humanæ propria sunt, vt S. Ioan. 3. *Nemo ascendit in caelum, nisi qui descendit de caelo, Filius hominis, qui est in caelo*: S. Luc. 1. *Quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei*: S. Ioan. 8. *Antequam Abraham fieret, ego sum*.

Probatur 2. ex Conc. Ephes. in anathematismis sanct. Cyr. in quibus damnantur Nestoriani, qui communicationem idiomatum negabant, asseriturque Christum secundum veritatem esse & dici verum Deum & verum hominem.

Probatur 3. ex sancto Leone Papa epist. 83. ad Palæstinos: *Non interest, inquit, ex qua substantia Christus nominetur, cum inseparabiliter manente unitate personæ, idem sit & totus hominis filius propter carnem, & totus Dei Filius propter vnam cum Patre Deitatem*: & sanct. Damasc. lib. 3. de fide cap. 3. *Verbum, inquit, ea, quæ humanitati conueniunt, sibi vendicat, ac vicissim carni, quæ sua sunt, impartit, communicationis videlicet ratione ob mutuam partium inter se communicationem ac personalem unionem.*

Hinc

Hinc intelligitur, quo sensu accipienda sint ea, quæ ipse Christus de se aliquando dixit, in quibus aliqua contradictio esse videtur, vt, cum dixit: *Pater maior me est*, S. Ioann. 14. *Ego & Pater unum sumus*, S. Ioann. 10. Hæc enim, quamuis in speciem sibi contradicere videantur, sunt tamen verissimè dicta; siquidem in priori loco Christus de se secundum humanam naturam loquitur; in posteriori vero secundum diuinam.

SECTIO II.

Traduntur quædam regula in hac communicatione idiomatum enuncianda obseruanda.

Prima est, de omnibus nominibus positis pro persona Christi seu pro supposito Verbi diuini, possunt in concreto prædicari nomina omnia, quæ naturam diuinam vel humanam, aut illarum proprietates seu attributa significant. Ita S. Thom. q. 16. a. 4. & hæc etiam expressa est doctrina S. Damasc. lib. 3. de fide cap. 4. sic loquentis: *Cum de persona, inquit, verba facimus, siue ab utraque natura simul, siue ab altera duntaxat eam appellemus, utriusque nature proprietates ipsi imponimus; etenim Christus (qua vox utrumque complectitur) Deus & homo dicitur, creatus & increatus, passibilis & impassibilis.*

Ratio huius regulæ est, quia cum nomina in concreto significant id, quod habet formam per ipsa significatam, sensus illarum propositionum erit, Verbum diuinum habere naturam diuinam aut humanam, vel proprietates diuinas ratione naturæ diuinæ, aut humanas ratione humanæ; quod quidem suppositâ veritate Incarnationis ipsius Verbi verissimum est: vnde quocumque nomine vocetur Christus, siue dicatur Verbum, siue Dei Filius, siue filius hominis (vt seipsum per sepe vocat in Euang.) siue alio quocumque vocabulo designetur, dummodo per illud persona ipsius Christi seu suppositum Verbi diuini significetur, verè & propriè de illo natura diuina & humana,